

En Pere sense por

Oi què tots vosaltres heu tingut por alguna vegada? Oi que sí? Doncs en Pere, no. En Pere no sabia què era la por. I això que se'l veia un noi d'allò més normal: amb dos ulls, un nas i una boca, com tothom.

Però, renoi!, no havia tingut mai por. Tots els seus germans, cosins i amics coneixien aquesta sensació tan estranya que et surt de dins i que no es pot controlar. Però en Pere, no. No hi havia manera. En Pere no en tenia mai, de por. Ni quan anava amb la bici a tota pastilla o quan el gos del veí el perseguia bordant carrer avall.

Com que n'estava fart de no saber què era la por, un bon dia va decidir anar-la a buscar. Va dir adéu a tota la parentela, va agafar el raspall de les dents i va sortir a l'aventura disposat a trobar-se cara a cara amb la por.

Comença la fantàstica història de: En Pere sense por

Mogut per la curiositat, en Pere va agafar la gran autopista que porta a tot arreu. Va travessar pobles i ciutats, valls i rius... Però continuava sense saber que era la por.

Va travessar el més gran de tots els deserts, patint calor de dia i fred de nit, passant gana i set...però no hi havia manera: continuava sense trobar-se amb la por.

Després de caminar i caminar, en Pere va arribar al país dels tres reis. Era un país molt perillós, governat per tres reis que sempre estaven de mal humor. Però en Pere s'hi va presentar sense cap mena de por.

Com si res. Com si ho hagués fet tota la vida.

Els tres reis es van sorprendre molt quan van veure com era de decidit aquell noi. Però el van convidar a anar-se'n del país, ja que en aquell moment estaven molt ocupats lliurant una gran batalla contra tres gegants invencibles, que contínuament assetjaven el regne.

En Pere, però, no els va fer cas. I amagat al darrere d'una palmera, va veure com els tres gegants ferotges arribaven al camp de batalla...

I com lluitaven amb els tres reis, que es defensaven com podien.

En un descans de la batalla, en Pere va abandonar l'amagatall i se'n va anar davant dels tres reis esgotats.

- Majestats! -els va dir en Pere-. Confieu en mi. Jo solet puc vèncer els tres gegants.

Us ho garanteixo!

- I per què ens n'hem de refiar de tu? -li van preguntar tots tres reis alhora.

- Perquè jo sóc en Pere sense por.

Els tres reis no es van atrevir a dir ni piu. I d'un salt, en Pere es va plantar allà on descansaven els

tres gegants. Els va mirar fixament als ulls sense gens de por. I, sense pensar-s'ho dues vegades, els va atacar. Va ser fulminant. Al cap d'un moment, els tres gegants queien abatuts a terra, amb la closca oberta com un meló.

En Pere havia guanyat la batalla. Però, en canvi, no semblava content per la victòria. Més aviat, estava trist. Trist perquè continuava sense saber que era tenir por.

- No s'hi val! Jo vull saber què és la por! Vull tenir por! -cridava tot empipat.

I per veure d'una vegada per sempre si podia saber què era tenir por, va decidir que aquella nit dormiria al costat dels tres gegants morts.

La nit va caure i el cel es va omplir d'estels. Tot era fosc i silenciós. No se sentia ni el cant d'un grill. De sobte, va veure que d'enmig de la foscor de la nit sortia una bruixa. Quan la va veure, en Pere va tancar els ulls ben fort per comprovar si a dins seu sentia alguna cosa, si tenia alguna reacció per molt petita que fos. Però no. En Pere continuava sense tenir por.

La bruixa va avançar lentament fins que va arribar al costat dels cossos dels tres gegants. I fent servir un ungüent estrany que duia dins d'un pot, els va tornar a enganxar els caps i va fer que els gegants recuperessin la vida. Era del tot increïble, semblava que no estiguessin morts, sinó simplement adormits.

En Pere no va dubtar gens ni mic: havia decidit agafar d'aquell ungüent tan miracolós. És clar, com que no tenia por! I com ho va fer? Doncs va enxampar la bruixa per sorpresa i la va deixar atrapada entre les dues parts del cap de l'últim gegant. Llavors, va agafar el pot de l'ungüent i es va posar a caminar tot xino-xano cap al palau on vivien els tres reis.

En Pere va posar el pot de l'ungüent al bell mig del saló del tron.

- Mireu què he robat a la bruixa -va dir mostrant aquella mena de pomada-. Segur que voleu saber què és això, oi? Doncs això és l'ungüent màgic amb què la bruixa ressuscita els gegants que moren a les batalles.

Els reis, és clar, no se'n van creure ni una paraula, de la història que en Pere els explicava.

- No em creieu, oi? Doncs us convido a comprovar-ho.

I per demostrar que no deia cap mentida, en Pere va convèncer els tres reis que li tallessin el cap.

- Primer em talleu el cap -va dir tot convençut-. I després me'l torneu a enganxar amb aquest ungüent. Ja veureu com funciona!

Hi va insistir tant, que finalment els tres reis van accedir participar en aquell insòlit experiment. I sí, sí... Primer li van tallar el cap ràpidament, no fos cas que la cosa no funcionés. I després, l'hi van tornar a enganxar. Però ho van fer amb tan poca traça que, quan en Pere es va despertar, va trobar-se que tenia el cap... als peus!

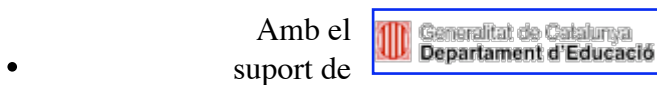
- Però què heu fet, desgraciats! -cridava en Pere aterrit-. Torneu-me'l a tallar, sisplau. Us ho prego. Traieu-me'l d'aquí i poseu-lo al seu lloc!

Els tres reis van reaccionar i van fer allò que en Pere demanava. Li van treure el cap dels peus i,

fent servir una altra vegada l'ungüent màgic, van poder tornar-lo a posar al seu lloc: sobre les espatlles, descansant damunt del coll.

L'endemà de viure aquesta experiència tan desagradable, en Pere enfilava el camí de tornada cap a casa. Però, malgrat el considerable ensurt que havia tingut, estava content perquè finalment havia sabut què era la por. La por de viure amb el cap als peus.

Guió: J. M Hernández Ripoll

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 5480](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)